

Sprostać wyzwaniom

Mandantenbrief Polska

Informacje z dziedziny prawa, podatków i gospodarki

Wydanie: styczeń-marzec 2018 · www.roedl.de / www.roedl.pl

W tym wydaniu polecamy:

Podatki

- > 8 najważniejszych zmian w PIT

Prawo

- > Compliance w świetle projektu ustawy o jawności życia publicznego
- > Inspektor Ochrony Danych a RODO – zagadnienia praktyczne

Aktualności podatkowe

Szanowni Państwo,

rok 2018 jest rokiem ogromnych zmian i nowości w obszarze podatków, a także innych kwestii prawnych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Największe zmiany dotyczą podatku CIT, którym szczegółowo zajęliśmy się w poprzednim wydaniu biuletynu. Więcej na temat zmian dotyczących podatku PIT dowiedzą się Państwo natomiast z tekstu „8 najważniejszych zmian w PIT”.

Kolejną dużą zmianą, która już w tym roku wejdzie w życie, jest obowiązek stosowania w polskich przedsiębiorstwach standardów compliance. Dotyczyć to będzie wprowadzenia zarówno wewnętrznych kodeksów etycznych, zabezpieczeń antykorupcyjnych, jak i systemowej ochrony sygnalistów. Temat projektu ustawy dotyczącej standardów compliance został przeanalizowany w tekście „Compliance w świetle projektu ustawy o jawności życia publicznego”.

Najprawdopodobniej największą i najbardziej rewolucyjną zmianą w rozpoczynającym się roku będzie wejście w życie regulacji dotyczących ochrony danych osobowych, które już 25 maja zaczną obowiązywać na podstawie Rozporządzenia UE o Ochronie Danych Osobowych (RODO). Wiele wątków związanych z tym tematem poruszaliśmy w poprzednich numerach, w tym wydaniu zajmujemy się bardziej szczegółowo tematem wewnętrznego inspektora w artykule „Inspektor Ochrony Danych a RODO – zagadnienia praktyczne”.

Zapraszamy do lektury!

dr hab. dr Marcin Jamróży

> 8 najważniejszych zmian w PIT

Izabela Olbrych, Rödl & Partner Gliwice

Rok 2018 jest rokiem wielu zmian prawnych dotyczących bezpośrednio sposobu prowadzenia przedsiębiorstw, w tym również kwestii podatkowych. Nowelizacja ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wprowadziła od stycznia 2018 roku fundamentalne zmiany w podatku PIT. Wybraliśmy i omówiliśmy szerzej kilka najważniejszych z nich.

Zmiany dotyczące 50% kosztów uzyskania przychodów

Do końca 2017 roku korzystanie przez podatników wykonujących zawody twórcze z **50% kosztów uzyskania przychodów** nie było ograniczone do określonych rodzajów tych zawodów. Nowelizacja ustawy natomiast ograniczyła możliwość korzystania z nich do następujących rodzajów aktywności:

- a twórczej w zakresie architektury, architektury wnętrz, architektury krajobrazu, urbanistyki, literatury pięknej, sztuk plastycznych, muzyki, fotografii, twórczości audio-wizualnej, programów komputerowych, choreografii, lutowania artystycznego, sztuki ludowej oraz dziennikarstwa,
- b badawczo-rozwojowej oraz naukowo-dydaktycznej,
- c artystycznej w dziedzinie sztuki aktorskiej i estradowej, reżyserii teatralnej i estradowej, sztuki tanecznej i cyrkowej oraz w dziedzinie dyrygentury, wokalistyki, instrumentalistyki, kostiumografii i scenografii,
- d w dziedzinie produkcji audiowizualnej reżyserów, scenarzystów, operatorów obrazu i dźwięku, montażyistów, kaskaderów,
- e publicystycznej.

Jednocześnie **dwukrotnemu podwyższeniu uległ roczny limit 50% kosztów uzyskania przychodów** z kwoty 42 764 zł do 85 528 zł.

Zmiana dotycząca wpłat zaliczek na PIT

Od stycznia br. wyłączono obowiązek zapłaty zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych przez podatników osiągających przychody z działalności gospodarczej, której wysokość nie przekracza 1000 zł (chodzi o kwotę pomniejszoną o sumę zaliczek wpłaconych od początku roku).

Wprowadzona zasada ma zastosowanie również do podatników, którzy równocześnie z przychodami z pozarolniczej działalności gospodarczej osiągają przychody z najmu lub dzierżawy lub działów specjalnych produkcji rolnej, z których dochód ustalany jest na podstawie prowadzonych ksiąg.

Zmiana dotyczy przedsiębiorców opodatkowanych według skali podatkowej oraz podatkiem liniowym.

Zmiany limitów zwolnień z PIT

Znowelizowana ustawa o PIT wprowadza **wyższe limity zwolnień z PIT** m.in. dla:

- a świadczeń finansowanych z ZFŚS – wzrost limitu z **380 zł do 1000 zł**,
- b zapomóg otrzymywanych z tytułu indywidualnych zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych, długotrwałej choroby lub śmierci. Obecnie zapomogi finansowane z funduszu socjalnego, zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, z funduszy związków zawodowych lub zgodnie z odrębnymi przepisami wydanymi przez właściwego ministra są wolne od podatku niezależnie od ich wysokości. W przypadku zapomóg finansowanych z innych źródeł **limit zwolnienia wynosi 6000 zł** (poprzednio 2280 zł),
- c świadczeń otrzymywanych przez emerytów lub rencistów od byłego pracodawcy – wzrost limitu z 2280 zł do 3000 zł,
- d wygranych w konkursach i grach oraz nagród związanych ze sprzedażą premiową – wzrost limitu z 760 zł do 2000 zł.

Zmiana kwalifikacji źródła, do którego należy zaliczyć przychody z realizacji praw z papierów wartościowych lub z pochodnych instrumentów finansowych

W przypadku przychodów z realizacji praw z papierów wartościowych lub z pochodnych instrumentów finansowych, uzyskanych w następstwie objęcia lub nabycia tych praw jako świadczenie w naturze lub nieodpłatne świadczenie, **są one zaliczane do tego źródła przychodów, w ramach którego to świadczenie w naturze lub nieodpłatne świadczenie zostało uzyskane**. Do końca 2017 r. przychody z tego tytułu opodatkowane były 19% stawką podatkową (jako przychody z kapitałów pieniężnych). Wprowadzenie zmiany spowodowało, że obecnie uzyskanie świadczenia pieniężnego z takich tytułów wiązać się będzie z opodatkowaniem stawką podatkową właściwą dla przychodów ze stosunku prawnego, w związku z którym papier wartościowy lub instrument pochodny został uzyskany.

Podwyższenie kwoty wolnej od podatku

Podwyższeniu uległa kwota wolna od podatku, z **6600 zł do wysokości 8000 zł**. Podwyższeniu kwoty wolnej od podatku towarzyszyła **zmiana progów podatkowych**. Skutki wprowadzonych zmian będą odczuwalne dla podatników, których przychód nie przekroczy 13 000 zł. W przypadku podatników, których roczna podstawa obliczenia podatku nie przekroczy 8000 zł, w efekcie podwyższenia kwoty wolnej, nie powstanie obowiązek zapłaty podatku dochodowego.

Sytuacja podatników, których podstawa opodatkowania przekroczy 8000 zł, jednakże będzie niższa niż 13 000 zł, również będzie korzystniejsza, bowiem kwota zmniejszająca podatek ma charakter degresywny, malejący wraz ze wzrostem podstawy obliczenia podatku i w zależności od wysokości osiąganych przychodów mieszczący się w przedziale od 1440 zł do 556,02 zł. W przypadku podatników uzyskujących przychody wyższe niż 13 000 zł, a niższe niż 85 582 zł kwota zmniejszająca podatek ustalona jest w stałej wysokości (556,02 zł). Wprowadzona zmiana nie wpływa również na rozliczenia podatników, których podstawa opodatkowania przekracza 85 528 zł.

Amortyzacja środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych

W wyniku wejścia w życie nowelizacji zwiększeniu uległ dotychczasowy limit (do końca 2017 r. wynoszący 3500 zł) kwoty wydatków na nabycie środka trwałego, od którego istniał obowiązek dokonywania odpisów amortyzacyjnych.

Obecnie obowiązuje limit w wysokości 10 000 zł. Oznacza to, że odnośnie do składników majątku, które przyjęte zostały do używania od 1 stycznia 2018 r., których wartość początkowa nie przekracza 10 000 zł podatnik może samodzielnie dokonać wyboru optymalnej dla niego metody ujęcia poniesionego wydatku w kosztach:

- a** poprzez zaliczenie go bezpośrednio do kosztów podatkowych w miesiącu oddania składnika majątku do używania,
- b** poprzez amortyzację i zaliczenie do kosztów podatkowych w drodze jednorazowego odpisu w miesiącu oddania składnika majątku do używania albo w miesiącu następnym,
- c** poprzez amortyzację według zasad ogólnych – rozłożenie odpisów w czasie.

Podwyższony **limit w przypadku czynnych podatników VAT odnosi się do kwoty netto środka trwałego, natomiast w przypadku podatników zwolnionych z VAT do kwoty brutto środka trwałego.**

Również roczny limit, od którego należy zwiększać wartość początkową o nakłady na ulepszenie z wejściem w życie nowelizacji uległ zwiększeniu do 10 000 zł.

Limit odliczeń na działalność badawczo-rozwojową

Obowiązujący dotychczas limit odliczeń od podstawy opodatkowania kosztów uzyskania przychodów poniesionych na działalność badawczo-rozwojową (kosztów kwalifikowanych) mieszczący się w przedziale od 30% do 50% **uległ zwiększeniu do 100% bądź 150%** (ten ostatni obowiązuje dla podmiotów posiadających status centrum badawczo-rozwojowego, CBR). Nowelizacja rozszerzyła również obowiązujący katalog kosztów kwalifikowanych wprowadzając szereg nowych uprawnień umożliwiających skorzystanie z ulgi.

Uwzględnianie w kosztach podatkowych wierzytelności

Zmianie uległa także treść dotychczas obowiązujących przepisów odnosząca się do możliwości zaliczania w koszty podatkowe wierzytelności odpisanych jako nieściągalne oraz wierzytelności umorzonych. W efekcie nowelizacji art. 23 ust. 1 pkt 41 ustawy o PIT stanowi, że **nie uważa się za koszty uzyskania przychodów umorzonych wierzytelności, z wyjątkiem wierzytelności lub jej części, które uprzednio zostały zarachowane jako przychody należne, do wysokości zarachowanej jako przychód należny.** Zmianie uległo również brzmienie art. 23 ust. 1 pkt 20 ustawy o PIT, w myśl którego nie uważa się za koszty uzyskania przychodów wierzytelności odpisanych jako nieściągalne, z wyjątkiem wierzytelności lub ich części, które uprzednio zostały zarachowane jako przychody należne i których nieściągalność została udokumentowana. Powyższe doprecyzowanie treści przepisów spowodowało, że za koszt uzyskania przychodu nie jest uważany należny podatek VAT związany z daną wierzytelnością.

Z uwagi na mnogość i złożoność zmian, które z początkiem roku wprowadziła nowelizacja ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, zachęcamy Państwa do skorzystania z wiedzy i doświadczenia doradców podatkowych Rödl & Partner. Chętnie pomożemy dostosować nowe zapisy do Państwa działalności i zweryfikujemy jakie kroki należy podjąć, aby prawidłowo rozliczać się z fiskusem.

Dalszych informacji udziela

Maciej Wilczkiewicz

Doradca podatkowy, Senior Associate
tel.: +48 32 330 12 06
e-mail: maciej.wilczkiewicz@roedl.pro

> Compliance w świetle projektu ustawy o jawności życia publicznego

Katarzyna Małaniuk, Rödl & Partner Poznań

Dotychczas pojęcie compliance, czyli **zgodność z prawem i wewnętrznymi normami**, było znane polskim przedsiębiorcom głównie z sektora bankowego, ubezpieczeniowego i farmaceutycznego oraz dużym spółkom giełdowym z obcym kapitałem.

Jeśli projekt ustawy o jawności życia publicznego wejdzie w życie, to rok 2018 będzie również dla średnich przedsiębiorstw rokiem wprowadzania compliance i dostosowania się do wymogów RODO, ustawy o jawności życia publicznego, ustawy o praniu brudnych pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

Projekt ustawy o jawności życia publicznego

23 października 2017 r. został udostępniony pierwszy projekt ustawy o jawności życia publicznego. Od tego czasu projekt zmieniano już kilkakrotnie.

Ustawa o jawności życia publicznego ma zastąpić ustawę o dostępie do informacji publicznej, ustawę o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz ustawę o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne. Projekt modyfikuje dotychczasowe rozwiązania przewidziane w tych ustawach, które po jego wejściu w życie stracą moc.

W projekcie zostały uregulowane następujące kwestie:

- a** rejestr umów dla podmiotów z szeroko rozumianego sektora finansów publicznych,
- b** udostępnianie informacji publicznych,
- c** zasady jawności w procesie stanowienia prawa,
- d** zakazy w stosunku do osób pełniących funkcje publiczne,
- e** rejestr korzyści,
- f** ochrona sygnalistów (ang. *whistleblowers*),
- g** przeciwdziałanie praktykom korupcyjnym.

Oznacza to, że projektowana ustawa będzie istotna dla każdego obywatela. W naszej ocenie szczególne znaczenie dla prywatnych przedsiębiorców będzie miał obowiązek przeciwdziałania praktykom korupcyjnym poprzez wdrożenie wewnętrznych procedur antykorupcyjnych.

Wewnętrzne procedury antykorupcyjne

Regulacje dotyczące przeciwdziałania praktykom korupcyjnym ujęte zostały w rozdziale 10 projektu, art. 67 odnosi się do przedsiębiorców, a art. 68 do kierowników sektora finansów publicznych.

Zgodnie z art. 67 projektu średni przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej będą mieli **obowiązek stosowania wewnętrznych procedur antykorupcyjnych** w celu przeciwdziałania przypadkom dokonywania przez osoby działające w imieniu i na rzecz tego przedsiębiorcy tak zwanych przestępstw korupcyjnych (art. 229, 230, 230a, 296a § 2-4, 299 i 305 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, art. 46 ust. 1-4 i art. 48 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie oraz art. 54 ust. 4 i 5 ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych).

Stosowanie wewnętrznych procedur antykorupcyjnych ma oznaczać podejmowanie środków organizacyjnych, kadrowych i technicznych, mających na celu przeciwdziałanie tworzeniu otoczenia sprzyjającego przypadkom popełniania przestępstw korupcyjnych przez osoby, które działają w imieniu i na rzecz przedsiębiorcy. Projekt ustawy o jawności życia publicznego zawiera otwarty katalog sposobów przeciwdziałania takim przestępstwom.

Projekt nie definiuje jednak „kręgu osób działających w imieniu i na rzecz przedsiębiorcy”. Zatem należy zaliczyć do tego grona zarząd, prokurentów, pełnomocników i pracowników.

Poniżej przedstawiamy **środki przeciwdziałania tworzeniu otoczenia sprzyjającego przypadkom popełniania przestępstw korupcyjnych**, wynikające z art. 67 ust. 2 projektu ustawy o jawności życia publicznego:

- a** zapoznavanie osób zatrudnianych przez przedsiębiorcę z zasadami odpowiedzialności karnej za przestępstwa korupcyjne,

- b** umieszczanie w umowach klauzul, stanowiących iż żadna część wynagrodzenia z tytułu wykonania umowy nie zostanie przeznaczona na pokrycie kosztów udzielania korzyści majątkowych i osobistych,
- c** niedopuszczanie do tworzenia mechanizmów służących finansowaniu kosztów, udzielania korzyści majątkowych i osobistych, w tym z wykorzystaniem majątku przedsiębiorstwa,
- d** opracowanie kodeksu etycznego przedsiębiorstwa, jako deklaracji odrzucającej korupcję, który ma być podpisany przez każdego pracownika, współpracownika i inny podmiot gospodarczy działający na rzecz przedsiębiorcy,
- e** określenie wewnętrznej procedury i wytycznych dotyczących otrzymywanych prezentów i innych korzyści przez pracowników,
- f** niepodjęcie decyzji w przedsiębiorstwie w oparciu o działania korupcyjne,
- g** opracowanie procedur informowania właściwych organów przedsiębiorcy o propozycjach korupcyjnych,
- h** opracowanie wewnętrznych procedur postępowania w sprawie zgłoszenia nieprawidłowości.

Wskazany w projekcie katalog sposobów przeciwdziałania korupcji zawiera elementy typowe dla polityk compliance w przedsiębiorstwach. Natomiast **wątpliwość budzi konieczność zbierania przez przedsiębiorców podpisów pod kodeksem etyki od innych podmiotów gospodarczy działających na rzecz przedsiębiorcy**, jak również umieszczanie klauzul antykorupcyjnych w umowach. Najwidoczniej ustawodawca nie wziął pod uwagę, iż wielu przedsiębiorców nie zawiera umów na piśmie z każdym swoim kontrahentem, a nawet jeśli to tych umów są setki lub tysiące i bardzo trudno będzie uzupełnić je o klauzule antykorupcyjne.

Sankcje

Przedsiębiorca, który nie opracował wewnętrznych procedur antykorupcyjnych lub ich nie stosuje lub stosowane procedury były pozorne bądź nieskuteczne i osobie działającej w imieniu lub na rzecz przedsiębiorcy przedstawiono zarzuty popełnienia przestępstwa korupcyjnego, podlega karze pieniężnej w wysokości od 10 000 zł do 10 000 000 zł (art. 77 ust. 1 projektu ustawy). Wniosek o ukaranie będzie sporządzał Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego i zostanie on poprzedzony kontrolą przedsiębiorcy przez CBA w zakresie stosowania wewnętrznych procedur antykorupcyjnych. Kara ma być wymierzana w drodze decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, od której przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie

– Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Treść art. 77 jasno wskazuje, że ustawodawcy zależy na tym, aby przygotowane przez przedsiębiorców procedury antykorupcyjne były skutecznie stosowane (tzw. *compliance in action*), a nie tylko opracowane na papierze.

Zgodnie z projektem, planowanym terminem wejścia w życie ustawy o jawności życia publicznego jest 1 marca 2018 r., z tym że rozdział regulujący przeciwdziałanie praktykom korupcyjnym ma wejść w życie **w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy**, czyli 1 września. Zatem przedsiębiorcy będą mieli kilka miesięcy na opracowanie stosownych procedur compliance.

Mając na uwadze projektowane obowiązki oraz sankcje zalecamy monitorowanie stanu prac nad projektem ustawy o jawności życia publicznego. Do czasu planowanego wejścia w życie przepisów, proponujemy Państwu **audyty procedur wewnętrznych, obiegu dokumentów finansowych w przedsiębiorstwie wraz z oceną ich skuteczności**. W przypadku braku odpowiedniej regulacji rekomendujemy przygotowanie kompleksowej procedury, dla której podstawą byłyby zasady wynikające z przyjętej ustawy o jawności życia publicznego.

Dalszych informacji udziela

Katarzyna Małaniuk

Radca prawny, specjalista ds. prawa pracy, Senior Associate
tel.: +48 61 624 49 69
e-mail: katarzyna.malaniuk@roedl.pro

- > Inspektor Ochrony Danych a RODO – zagadnienia praktyczne

Grzegorz Gęborek, Rafał Szymański
Rödl & Partner Gliwice

Intencję unijnego ustawodawcy oraz rzeczywistą rolę Inspektora Ochrony Danych (IOD) na gruncie RODO (Rozporządzenie UE o ochronie danych osobowych) dobrze oddaje motyw 4 RODO: Prawo do ochrony danych osobowych nie jest prawem bezwzględnym; należy je postrzegać w kontekście jego funkcji społecznej i wyważyć względem innych praw podstawowych w myśl zasady proporcjonalności.

Powyższe założenie może stanowić punkt wyjścia do zrozumienia zadań i roli Inspektora Ochrony Danych w każdej organizacji.

Inspektor ochrony danych „w”, czy „obok” RODO?

Trudno jest oddać prawdziwą rolę inspektora nie przedstawiając szczegółowo jego praw i obowiązków przewidzianych w RODO. W art. 37 rozporządzenia przewiduje się sytuacje, w których administrator danych osobowych i podmiot przetwarzający dane (w imieniu administratora) mają obowiązek wyznaczenia IOD, a jego niepowołanie stanowi przesłankę nałożenia kary administracyjnej. Do sytuacji, w których powołanie inspektora jest obowiązkowe należą:

- a** przetwarzanie dokonywane przez organ lub podmiot publiczny, z wyjątkiem sądów w zakresie sprawowania przez nie wymiaru sprawiedliwości,
- b** sytuacja, gdy główna działalność administratora lub podmiotu przetwarzającego polega na operacjach przetwarzania, które ze względu na swój charakter, zakres lub cele wymagają regularnego i systematycznego monitorowania osób, których dane dotyczą, na dużą skalę,

- C główna działalność administratora lub podmiotu przetwarzającego polega na przetwarzaniu na dużą skalę szczególnych kategorii danych osobowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 RODO (dane wrażliwe, ujawniające m.in. pochodzenie, poglądy polityczne, stan zdrowia, światopogląd) oraz danych osobowych dotyczących wyroków skazujących i naruszeń prawa, o czym mowa w art. 10 rozporządzenia.

Większość przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą na terytorium Polski i UE nie będzie miało obowiązku powołania inspektora ochrony danych. W wielu przypadkach jego ustanowienie będzie miało charakter dobrowolny, warto jednak mieć na uwadze korzyści płynące z takiej decyzji.

Nie ulega wątpliwości, że IOD w każdej organizacji gospodarczej, jako strażnik procesów związanych z ochroną danych osobowych będzie odpowiedzialny za przestrzeganie nie tylko RODO, ale również zgodności działania i organizacji przedsiębiorstwa z pozostałymi przepisami o ochronie danych osobowych. Co więcej, IOD będzie stał na straży nie tylko ochrony danych osobowych osób fizycznych, które przetwarzał będzie administrator lub podmiot przetwarzający. Do jego zadań należeć będzie bieżące przeprowadzanie audytów wewnątrz organizacji, które dostarczą informacji nie tylko o procesach przetwarzania danych osobowych, ale również na temat innych dysfunkcji zachodzących w organizacji. Oczywiście będzie stwierdzenie, że IOD może być osoba z personelu administratora lub podmiotu przetwarzającego, jak również zewnętrzny profesjonalista, który poza oceną przetwarzania danych osobowych, będzie mógł ocenić pozostałe procesy np. finansowe, informatyczne, logistyczne funkcjonujące w ramach organizacji.

Czy warto powołać inspektora ochrony danych w strukturze organizacji skoro zarówno na mocy przepisów RODO, jak i przepisów krajowych, nie ma takiego obowiązku? Czy dobrowolne ustanowienie inspektora ochrony danych doprowadzi do sytuacji, w której poza przewidzianymi w treści RODO przepisami, będzie on uprawniony do podejmowania szeregu innych czynności, nie tylko z zakresu ochrony danych osobowych?

Grupa Robocza Art. 29 o funkcji inspektora ochrony danych

Grupa Robocza Art. 29 ds. Ochrony Danych jest niezależnym organem doradczym, ustanowionym na mocy art. 29 dyrektywy 95/46/WE. Działalność i wytyczne tego gremium dotyczące stosowania RODO i pozostałych przepisów o ochronie danych osobowych mają kluczowe znaczenie w kwestii interpretacji przepisów rozporządzenia. Wytyczne grupy mówią jednoznacznie, że „(...) DPO (*Data Protection Officer* – polski IOD) jest warunkiem

rozliczalności, a powołanie DPO może ułatwić przestrzeganie przepisów, jak również przyczynić się do wzrostu konkurencyjności przedsiębiorstwa". Prócz zapewnienia przestrzegania przepisów poprzez wprowadzenie mechanizmów rozliczania (np. ułatwienia lub przeprowadzanie audytów i ocen skutków dla ochrony danych) DPO odgrywają rolę pośredników pomiędzy zainteresowanymi stronami (np. organem ochrony danych osobowych, osobami, których dane dotyczą albo jednostkami w ramach przedsiębiorstwa).

Co więcej, grupa wskazuje jako dobrą praktykę, żeby wyznaczony przez podmiot przetwarzający IOD odpowiedzialny był również za nadzór nad działaniami prowadzonymi przez podmiot przetwarzający, w stosunku do których podmiot posiada status administratora (np. podmioty z którymi administrator danych zawarł umowy na usługi z zakresu HR, IT, logistyki).

Należy szczególnie zaakcentować, że **rola i zadania IOD nie sprowadzają się tylko i wyłącznie do bycia strażnikiem** stosowania u administratora danych osobowych (lub podmiotu przetwarzającego) przepisów RODO oraz pozostałych przepisów i uregulowań dotyczących ochrony danych osobowych, lecz **także zmierzają do podejmowania innych działań, które mają na celu monitorowanie procesów w danej organizacji**.

Grupa Robocza Art. 29, w ślad za art. 38 (6) RODO wyjaśnia, że Inspektor Ochrony Danych, będąc przykładowo członkiem organizacji, może podejmować inne zadania i obowiązki, jednak jego działania nie mogą prowadzić do konfliktu interesów. Grupa Robocza podkreśla, że inspektor ochrony danych nie może zajmować w organizacji stanowiska powiązanego z określaniem sposobów i celów przetwarzania danych.

Reasumując, IOD jako podmiot niezależny w organizacji, na gruncie przepisów rozporządzenia ma obowiązek podejmowania działań zmierzających do zapewnienia przestrzegania kanonów ochrony danych osobowych. Niezależnie od tego, może jednak podejmować inne działania u administratora lub podmiotu przetwarzającego, w sposób niepowodujący konfliktu interesów. Dlatego też IOD jednej strony pozostaje podmiotem zakotwiczonym ściśle w RODO, z drugiej zaś (zwłaszcza podejmując inne działania na rzecz administratora lub podmiotu przetwarzającego) funkcjonuje obok RODO i **jego działania mogą zmierzać do np. poprawy efektywności biznesowej administratora lub podmiotu przetwarzającego** w celu zwiększenia ich konkurencyjności.

Teoria a praktyka

RODO zacznie obowiązywać 25 maja 2018 r. Obecnie nie ma jeszcze pewności jak wyglądać będą regulacje prawne związane z IOD. Dopiero po jego ustanowieniu i ocenie konkretnego przypadku będzie można stwierdzić rzeczywiste korzyści z powołania IOD, zarówno dla administratorów i podmiotów przetwarzających, jak również osób fizycznych, których dane są przetwarzane.

Gdyby byli Państwo zainteresowani omawianym tematem i wszystkimi zmianami, które wprowadzi RODO, eksperci Rödl & Partner pozostają do Państwa dyspozycji.

Dalszych informacji udziela

Grzegorz Gęborek

Radca prawny, Senior Associate

tel.: +48 32 721 24 22

e-mail: grzegorz.geborek@roedl.pro

> Członek zarządu a VAT

Dorota Białas, Rödl & Partner Wrocław

Minister Rozwoju i Finansów 6 października 2017 r. wydał interpretację ogólną (sygn. PT3.810L11.2017) w sprawie zasad opodatkowania podatkiem VAT czynności wykonywanych przez członków zarządu działających na podstawie umów cywilnoprawnych.

W interpretacji tej minister rozstrzygnął, iż na gruncie ustawy o VAT o kwalifikacji usług świadczonych przez członków zarządu na podstawie umów cywilnoprawnych przesądzają następujące przesłanki:

- a** warunki wykonywania czynności – wykorzystywanie infrastruktury i organizacji wewnętrznej spółki poprzez zarządzanie tą strukturą, personelem, całą organizacją i jednocześnie korzystanie z niej, wykorzystywanie urządzeń technicznych spółki (np. komputer, telefon komórkowy, samochód) oraz korzystanie z innych zasobów, którymi dysponuje spółka (np. pomieszczenia biurowe wraz z wyposażeniem, firmowe karty płatnicze i kredytowe, uczestnictwo w szkoleniach i konferencjach związanych ściśle z pełnioną funkcją i powierzonymi zadaniami, itp.),
- b** wynagrodzenie – co do zasady warunek ten uważany jest za spełniony, jeżeli członek zarządu działający na podstawie umów cywilnoprawnych otrzymuje stałe wynagrodzenie,
- c** odpowiedzialność zlecającego wobec osób trzecich – warunek ten będzie spełniony zarówno wtedy, gdy umowa wyłącza taką odpowiedzialność jak i wtedy gdy jej nie przewiduje. Bez znaczenia pozostaje w tym kontekście odpowiedzialność zarządzającego wynikająca z bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa, w tym w szczególności odpowiedzialność członków zarządu wynikająca z przepisów Kodeksu spółek handlowych.

Aby stwierdzić, czy czynności wykonywane przez członka zarządu spółki stanowią czynności wykonywane w ramach samodzielnej działalności gospodarczej opodatkowanej podatkiem VAT, niezbędna jest analiza umowy cywilnoprawnej zawartej przez spółkę z członkiem zarządu. Jeżeli wykaże ona, że łącznie spełnione zostały wszystkie wymienione warunki, wówczas zarządzającego nie można uznać za podatnika VAT. Jeśli którykolwiek warunek nie zostanie spełniony, wówczas członka zarządu należy uznać za podatnika VAT. Chętnie wesprzemy Państwa w analizie umów z członkami zarządu.

> Wyrok TSUE – polskie przepisy ustawy o VAT w zakresie pierwszego zasiedlenia budynku niezgodne z dyrektywą VAT

Dorota Białas, Rödl & Partner Wrocław

16 listopada 2017 r. zapadł wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie Kozuba Premium Selection sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Warszawie. (sygn. C-308/16).

TSUE uznał, że definicja zawarta w polskiej ustawie o VAT, określająca że pierwszym zasiedleniem jest oddanie nieruchomości do użytkowania w wykonaniu czynności podlegających opodatkowaniu jest sprzeczna z dyrektywą VAT.

Wyrok dotyczył spółki, która postanowiła podwyższyć swój kapitał zakładowy. W tym samym dniu jeden ze wspólników wniósł do spółki w ramach aportu wybudowany 13 lat wcześniej budynek mieszkalny. Po wniesieniu aportu budynek został przystosowany do celów działalności gospodarczej prowadzonej przez spółkę, która z myślą o tym dokonała inwestycji odpowiadającej około 55% wartości początkowej tego budynku. Po zakończeniu prac z dniem 31 lipca 2007 r. budynek został wpisany jako odrębny środek trwały w ewidencji środków trwałych – pod pozycją „dom pokazowy” – w której pozostał do dnia jego sprzedaży, czyli do 15 stycznia 2009 r. Ponieważ chodziło o stary budynek, spółka uznała, że sprzedaż ta była zwolniona z VAT i nie ujęła zysku z tej sprzedaży w deklaracji VAT za pierwszy kwartał 2009 r.

Zdaniem TSUE literalna wykładnia art. 12 i art. 135 ust. 1 lit. j) dyrektywy VAT, jak również analiza kontekstu i celów założonych w tej dyrektywie świadczą o tym, że nie przynajmniej państw członkowskim uprawnienia do wprowadzenia warunków w odniesieniu do przewidzianych tam zwolnień czy też ograniczenia ich.

Według TSUE wynika stąd, że państwa członkowskie nie są upoważnione do uzależnienia zwolnienia z VAT w zakresie dostaw budynków następujących po ich pierwszym zasiedleniu od warunku, który nie został przewidziany w dyrektywie VAT, a zgodnie z którym pierwsze zasiedlenie ma nastąpić w ramach czynności podlegającej opodatkowaniu. Natomiast w kwestii możliwości określenia przez państwa członkowskie (zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy VAT) zasad stosowania kryterium „pierwszego zasiedlenia” do przebudowy budynków, TSUE uznał że nałożenie wymogu ilościowego, zgodnie z którym koszty takiej przebudowy muszą osiągnąć określoną procentową wielkość początkowej wartości odnośnego budynku, w tym przypadku co najmniej 30% tej wartości, aby miało miejsce opodatkowanie VAT, stanowi wyraz skorzystania z tej możliwości.

Przepisy krajowe mogą zatem uzależniać zwolnienie z VAT od warunku, zgodnie z którym w wypadku „ulepszenia” istniejącego budynku poniesione wydatki nie mogą przekroczyć 30% początkowej wartości tego budynku, o ile rzeczono pojęcie „ulepszenia” jest interpretowane w taki sam sposób jak pojęcie „przebudowy” zawarte w art. 12 ust. 2 dyrektywy VAT, to znaczy tak, że dany budynek powinien być przedmiotem istotnych zmian przeprowadzonych w celu zmiany sposobu jego wykorzystania lub w celu znaczącej zmiany warunków jego zasiedlenia.

Powyższe oznacza, że art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy o podatku VAT należy interpretować w zgodzie z dyrektywą VAT, a nie zgodnie z jego literalnym brzmieniem.

Chętnie udzielimy Państwu dodatkowych informacji w tym zakresie.

> Szef KAS ostrzega przed unikaniem podatków poprzez zagraniczne spółki osobowe

Dorota Białas, Rödl & Partner Wrocław

Szef KAS sprawując nadzór nad systemem stosowania przepisów o przeciwdziałaniu unikania opodatkowania wydał kolejne ostrzeżenie, tym razem skierowane do podatników podatku dochodowego od osób fizycznych posiadających zagraniczny zakład w formie spółki osobowej.

W ostrzeżeniu opisano schemat polegający na przystąpieniu przez osobę fizyczną będącą polskim rezydentem podatkowym do zagranicznej spółki osobowej strukturą odpowiadającej formie prawnej spółki komandytowej jako

wspólnik ponoszący ograniczoną odpowiedzialność. Istotne znaczenie ma tutaj fakt, że zagraniczna spółka działa w państwie, w którym obowiązują korzystniejsze od polskich reguły opodatkowania (np. Malta lub Cypr). Podatnik zakłada, że uczestnictwo w spółce osobowej, która nie jest podatnikiem podatku dochodowego w kraju siedziby skutkuje powstaniem zagranicznego zakładu osoby fizycznej. Zagraniczna spółka świadczy usługi niematerialne analogiczne do tych oferowanych przez podatnika, również na rzecz polskich klientów. Natomiast wynagrodzenie jest opodatkowywane za pośrednictwem zakładu w państwie siedziby spółki.

Szef KAS ostrzega, że osoby składające wnioski o interpretację w analogicznych sprawach powinny liczyć się z odmową ich wydania. Jeśli bowiem nie ma ekonomicznego lub gospodarczego uzasadnienia dla angażowania podmiotów pośredniczących, takie działania zostaną uznane za sztuczne, a zatem podjęte wyłącznie po to, by doprowadzić do uniknięcia opodatkowania.

> NSA: licencja na oprogramowanie to nie usługa ciągła

Dorota Białas, Rödl & Partner Wrocław

Zgodnie z wyrokiem NSA z 5 września 2017 r. (sygn. akt I FSK 2319/15) usługa polegająca na udzieleniu licencji na oprogramowanie komputerowe, której oprócz udostępnienia i wdrożenia nie towarzyszą inne prace i za którą pobierana jest jednorazowa opłata, nie jest usługą ciągłą. W takim przypadku obowiązek podatkowy powstaje na zasadach ogólnych, tj. z chwilą wykonania tej usługi, czyli wdrożenia aplikacji u klienta.

W sprawie będącej przedmiotem sporu spółka udzielała licencji na korzystanie z programów komputerowych. W ramach usługi klienci dokonywali zakupu dostępu do aplikacji. Okres korzystania z licencji był określony w umowie. Wynagrodzenie płatne było jednorazowo, po zakończeniu konfiguracji. Korzystanie z aplikacji przez klienta w okresie ważności licencji odbywało się już bez udziału spółki i w tym okresie spółka nie wykonywała żadnych czynności dla klienta.

Zdaniem spółki obowiązek podatkowy w VAT powinien zostać rozpoznany w momencie zakończenia prac konfiguracyjnych.

Z podejściem tym nie zgodził się jednak organ podatkowy podkreślając, że usługa licencyjna polega na udzieleniu prawa do korzystania z oprogramowania przez umówiony okres, w związku z tym jest to świadczenie zbliżone do

umowy najmu/dzierżawy. Taki rodzaj usług zaspokaja interes odbiorcy w sposób trwały pod względem czasowym i funkcjonalnym. Stałe zachowanie usługodawcy w okresie trwania umowy polega na godzeniu się na używanie i pobieranie przez klienta pożytków z programów komputerowych. Zdaniem organu jest to usługa ciągła, a momentem wykonania usługi jest w takim przypadku dzień zakończenia umowy. W konsekwencji obowiązek podatkowy powstaje zgodnie z art. 19a ust. 8 ustawy o VAT, tj. z chwilą otrzymania płatności, gdyż przed wykonaniem usługi otrzymano całość zapłaty.

NSA przychylił się jednak do stanowiska podatnika i wskazał, że skoro spółka po przeniesieniu praw do oprogramowania oraz zakończeniu prac wdrożeniowych nie dokonuje żadnych czynności, to nie można uznać, że usługa ma charakter ciągły. W związku z tym, że przedmiotowe usługi nie są rozliczane okresowo, nie ustalono terminów płatności i brak jest wcześniejszej płatności z tego tytułu – obowiązek podatkowy powstanie na zasadach ogólnych. Do wykonania usługi dochodzi zatem z chwilą udzielenia licencji i zakończenia prac wdrożeniowych.

Mając na uwadze powyższe orzeczenie, zalecamy Państwu weryfikację sposobu rozliczania opłat licencyjnych.

> VAT: trzymiesięczne ograniczenie odliczenia sprzeczne z przepisami UE

Dorota Białas, Rödl & Partner Wrocław

W przełomowym wyroku z 29 września 2017 r. (I SA/Kr 709/17) WSA w Krakowie stwierdził sprzeczność polskich przepisów ustawy o VAT zakazujących odliczenia VAT od WNT, importu usług czy transakcji objętych odwrotnym obciążeniem w rozliczeniu za okres, w którym wykazano VAT należny od ww. transakcji z regulacjami unijnymi.

W sprawie rozstrzyganej przez WSA podatnik VAT we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej zapytał, czy w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2017 r. będzie mógł, mimo dokonania korekty deklaracji VAT po upływie trzech miesięcy, odliczyć podatek naliczony z tytułu importu usług, WNT oraz transakcji krajowych objętych mechanizmem odwrotnego obciążenia w tym samym okresie rozliczeniowym, w którym wykaże podatek należny.

Podatnik obawiał się, że wskutek różnych, niezależnych od siebie przyczyn, nie będzie w stanie wykazać kwoty podatku należnego z tytułu ww. transakcji we właściwej deklaracji podatkowej w ustawowym terminie. Podkreślił jednak, że późniejsze wykazanie podatku należnego nie będzie związane z żadnym nadużyciem i będzie dokładał należytej staranności, aby minimalizować występowanie takich sytuacji. Podatnik stał na stanowisku, że takie prawo będzie mu przysługiwało. Organ podatkowy tego stanowiska nie podzielił.

Sprawę rozstrzygnął WSA, który podkreślił, że Polska zobowiązana jest do respektowania nie tylko przepisów krajowych, ale także przepisów dyrektywy 2006/112/WE, a przesunięcie prawa do odliczenia oraz wynikająca z tego konieczność zapłaty odsetek od powstałej przez to zaległości podatkowej są sprzeczne zarówno z zasadą neutralności jak i proporcjonalności.

Podatnicy, którzy bez własnej winy deklarują przedmiotowe transakcje później niż w ciągu trzech miesięcy, powinni mieć prawo do odliczenia podatku naliczonego z ich tytułu w tym samym okresie, w którym wykazali podatek należny. Moment złożenia korekty pozostaje bez znaczenia. Trzy miesiące na ujęcie podatku należnego to jedynie warunek formalny, spełnienie którego nie może warunkować prawa do odliczenia, skoro wcześniej zostały spełnione przesłanki materialnoprawne. Wyrok nie jest prawomocny.

> Nowe zasady udzielania pomocy publicznej

Dorota Białas, Rödl & Partner Wrocław

20 października 2017 r. Ministerstwo Rozwoju i Finansów przedstawiło projekt ustawy o zasadach wspierania nowych inwestycji, która modyfikuje mechanizm udzielania przedsiębiorcom wsparcia w podejmowaniu inwestycji na terytorium RP.

Projektowane przepisy przewidują wsparcie nowych inwestycji w formie zwolnienia od podatku dochodowego (odpowiednio na zasadach określonych w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych lub w ustawie z dnia 21 lipca 1991 r. o podatku

dochodowym od osób fizycznych). Wsparcie zastąpi zwolnienia funkcjonujące dotychczas na podstawie ustawy o SSE.

Nowa ustawa nie zlikwiduje automatycznie specjalnych stref ekonomicznych. Przedsiębiorcy posiadający zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej wydane na gruncie ustawy o SSE będą działali na podstawie tego aktu prawnego do końca 2026 roku. Przedsiębiorcy realizujący inwestycje na terenie SSE zachowają wszystkie uzyskane dotychczas prawa. Nie będzie jednak możliwe ubieganie się o nowe zezwolenie na działalność w SSE.

> Co skutkuje obowiązkiem rozpoznania przychodu przez likwidowaną spółkę?

Dorota Białas, Rödl & Partner Wrocław

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej (0114-KDIP2-3.4010.191.2017.1.PS z 17.08.2017 r.) uznał, że przekazanie wspólnikom przez likwidowaną spółkę pozostałego po likwidacji majątku w naturze, będzie wiązać się dla spółki z powstaniem przychodu. Swoje stanowisko oparł na art. 14a ustawy o CIT, regulującym powstanie przychodu dla podatnika, który w zamian za świadczenie pieniężne wykonuje świadczenie niepieniężne. Zgodnie z tym przepisem przychodem jest wysokość zobowiązania uregulowanego za pomocą świadczenia niepieniężnego.

Ze stanu faktycznego wynika, że w wyniku likwidacji, po zakończeniu działalności, zaspokojeniu wierzycieli i po zakończeniu postępowania likwidacyjnego, majątek spółki

zostanie podzielony pomiędzy udziałowców. W majątku likwidacyjnym mogą się znajdować udziały spółek, których właścicielem jest spółka. Spółka za pośrednictwem likwidatora wyda pozostały majątek swoim udziałowcom w naturze.

Spółka uważała, że wydanie jej majątku nie wiąże się z obowiązkiem uiszczenia przez nią CIT, nie uzyska bowiem przychodu. Stanowisko uzasadniał argument, że tylko w przypadku, kiedy dochodzi do trwałego (definitywnego) przysporzenia, można mówić o przychodzie. Taka sytuacja nie będzie miała miejsca w przypadku likwidacji spółki i wydaniu jej majątku, ponieważ nie osiągnie ona z tego tytułu żadnej korzyści.

Spółka wykluczyła również możliwość opodatkowania opisanej sytuacji na podstawie art. 14a ustawy o CIT wskazując, że wydanie majątku jest czynnością techniczną będącą częścią procesu likwidacyjnego. Wskazano, iż w analizowanym stanie przyszłym nie mamy do czynienia z uregulowaniem zobowiązania, a jedynie z wydaniem składników majątku w związku z postępowaniem likwidacyjnym. Jest to jedynie wypełnienie powszechnie obowiązującej normy KSH, nakazującej podział majątku pozostałego po likwidacji i wydanie składników majątkowych udziałowcom.

Ponadto podział majątku spółki pomiędzy wspólników następuje już po zakończeniu likwidacji, w szczególności po zamknięciu ksiąg oraz sporządzeniu sprawozdania finansowego. Dopiero po sporządzeniu sprawozdania likwidacyjnego likwidator zgłasza do sądu rejestrowego wnioszek o wykreślenie podmiotu z rejestru, co oznacza faktyczne zakończenie bytu spółki. Gdyby uznać, że podział majątku po likwidacji generuje powstanie przychodu dla spółki, doszłoby do nieprzewidzianej przez prawo sytuacji, gdzie podatek miałby być odprowadzony przez nieistniejący już podmiot.

Organ podatkowy nie zgodził się ze stanowiskiem spółki. Odwołał się przy tym do uzasadnienia rządowego projektu ustawy z dnia 14 kwietnia 2014 r. (druk nr 2330) o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. W treści uzasadnienia wskazał następujący argument: „Przyczyną podjęcia kwestii ustalania wartości przychodów i kosztów świadczeń w naturze jest niejednolita linia orzecznicza sądów administracyjnych w sprawach dotyczących m.in. skutków podatkowych występujących po stronie spółki w związku z regulowaniem w formie rzeczowej zobowiązań wobec wspólnika z tytułu należnej dywidendy, umorzenia udziałów, likwidacji spółki.”

Zdaniem organu z powyższego wynika, że Minister Finansów w swoim projekcie w zakresie jednoznacznego wskazania wartości przychodów oraz kosztów świadczeń

Aktualności podatkowe

w naturze brał pod uwagę również regulowanie w formie rzeczowej zobowiązań wobec wspólnika z tytułu likwidacji spółki i tym samym jedną z czynności objętych hipotecznością art. 14a ustawy o CIT jest regulowanie w formie niepieniężnej (rzeczowej) zobowiązania spółki wobec wspólnika z tytułu podziału majątku likwidacyjnego.

Organ stwierdził, że katalog czynności objętych art. 14a ustawy o CIT jest tylko katalogiem przykładowym, o czym świadczą użyte w nim słowa: „w tym z tytułu”. Według organu, pomimo że z wykładni językowej nie wynika wprost, iż w przedstawionej w stanie faktycznym sytuacji zastosowanie powinien mieć art. 14a ustawy o CIT, to zawsze należy brać pod uwagę wykładnię funkcjonalną i systemową. Pozwalają one stwierdzić, że likwidacja spółki i związane z nią wydanie majątku w formie rzeczowej powinno podlegać art. 14a ustawy o CIT.

Organ uznał także, że zakończeniem likwidacji nie jest moment sporządzenia sprawozdania likwidacyjnego, lecz moment zakończenia wszelkich czynności likwidacyjnych (sprawozdanie na dzień poprzedzający podział majątku między wspólników), w tym podziału majątku między wspólników, po których dochodzi do zamknięcia ksiąg rachunkowych i sporządzenia kolejnego sprawozdania finansowego (na dzień zakończenia likwidacji).

Przyjęcie argumentu spółki, że w dacie płatności podatku nie byłoby już podatnika, gdyż wydanie majątku poprzedzi bezpośrednio wykreślenie spółki z rejestru spółek, doprowadziłoby do sytuacji, w której spółka nie mogłaby wypełnić również innego obowiązku – płatnika podatku dochodowego powstałego po stronie jej udziałowca z tytułu otrzymania majątku likwidacyjnego (art. 26 ust. 1 ustawy o CIT).

W związku z powyższym istnieje duże ryzyko rozpoznania i opodatkowania w spółce przychodu z tytułu wydania majątku polikwidacyjnego w naturze.

Dalszych informacji udziela

Dorota Białas

Doradca podatkowy, Associate Partner

tel.: +48 71 346 77 73

e-mail: dorota.bialas@roedl.pro

Rödl & Partner

w gronie firm o najbardziej dynamicznym wzroście wartości

Dziękujemy!

Dowiedz się więcej

Sprostac wyzwaniom

„W nowych wyzwaniach widzimy wielką szansę na doskonalenie umiejętności. Uczenie się przez całe życie to ważna część naszej strategii osiągnięcia sukcesów.”

Rödl & Partner

„Tylko ten, kto jest otwarty na nowe wyzwania, może się dalej rozwijać. Dlatego podejmujemy wyzwania wszędzie tam, gdzie pojawiają się na naszej drodze.”

Castellers de Barcelona

„Tutaj liczy się każdy” – jak w wieży z ludźmi, tak i w Rödl & Partner.

Wieże budowane z ludzi w niepowtarzalny sposób symbolizują kulturę firmy Rödl & Partner. Stanowią uosobienie naszej filozofii: poczucia więzi, równowagi, odwagi oraz ducha pracy zespołowej. Unaoczniają wzrost osiągnięty własnymi siłami, który ukształtował firmę Rödl & Partner.

„Força, Equilibri, Valor i Seny” (siła, równowaga, odwaga i rozwaga) to katalońskie hasło wszystkich castellerów (budowniczych ludzkich wież), które niezwykle trafnie opisuje cenione przez nich wartości. To również nasze wartości. Dlatego firma Rödl & Partner w maju 2011 nawiązała współpracę z Castellers de Barcelona, przedstawicielami tej wieloletniej tradycji budowania ludzkich wież. Stowarzyszenie z Barcelony odwołuje się także do tego niematerialnego dziedzictwa kulturowego.

Impressum Mandantenbrief Polska, styczeń-marzec 2018

Wydawca:

Rödl & Partner

ul. Sienna 73, 00-833 Warszawa
tel.: + 48 22 696 28 00 | www.roedl.pl
e-mail: biuletyn@roedl.pro

Odpowiedzialny za treść:

dr hab. Marcin Jamróży, prof. SGH – marcin.jamrozyn@roedl.pro

Redakcja:

Barbara Klimek – barbara.klimek@roedl.pro

Niniejszy biuletyn stanowi niewiążącą informację i służy ogólnym celom informacyjnym. Nie stanowi on doradztwa prawnego, podatkowego lub gospodarczego; informacje w nim zawarte nie mogą również zastępować indywidualnego doradztwa. Przy redagowaniu biuletynu i zawartych w nim informacji Rödl & Partner zawsze dokłada najwyższej staranności, jednak nie ponosi odpowiedzialności za prawidłowość, aktualność i kompletność informacji. Rödl & Partner nie ponosi również odpowiedzialności za decyzje, które czytelnik podejmie po przeczytaniu biuletynu. Zawarte informacje nie odnoszą się do konkretnego stanu faktycznego, dlatego w konkretnym przypadku należy zawsze zasięgnąć fachowej porady. Osoby wyznaczone do kontaktu z naszej strony są do Państwa dyspozycji.

Cała treść biuletynu i fachowych informacji, które umieszczono w Internecie stanowią własność intelektualną Rödl & Partner i jest objęta ochroną praw autorskich. Osoby korzystające z tych informacji mogą pobierać, drukować i kopiować treść biuletynu i fachowych informacji wyłącznie na własne potrzeby. Wszelkie zmiany, powielanie, rozpowszechnianie i publiczne przekazywanie treści w całości lub części, w jakiegokolwiek formie, wymagają uprzedniej pisemnej zgody Rödl & Partner.